

Rejtő Jenő

Víkend a pokolban

Rejtő Jenő
Víkend a pokolban

Kiadó: Adamo Books Kft.
5540 Szarvas, Gyóni Géza utca 11.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: Pavuk Péter

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN 978-963-453-490-7

Írta: Rejtő Jenő

Borítót készítette: Tordai Gábor

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 139. esztendejében, 2021-ben.

A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

Tartalom

- I. Egy éhes ember belátja, hogy erdő mellett nem jóllakni: bölcs mértékletesség. 7
- II. Rymisky úr megtanulja, hogy az angol királlyal még álmában se legyen udvariatlan az ember. Emerson kissé elkésve érkezik a saját temetésére és mély részvétellel áll a sírnál. 21
- III. Teddy kellemetlen ismerőssel találkozik, ezért gyorsan útnak indítják és kíséretével megérkezik „titkos” köztársaságba. 36
- IV. Több üveg nem indul. Egy krokodil szabálytalanul előz. A felrobbantott híd nem hidalja át a nehézségeket. 55
- V. Vihar tör ki mindenféle értelemben. Teddy kis híján a mennyországba jut a Próféta révén, végül megfejt egy keresztretjvényt és húsleveset rendel. Ezzel vége is a regénynek. 66

I.

Egy éhes ember belátja, hogy erdő mellett nem jóllakni: bölcs mértékletesség.

Kilencven évével igazán még bakfisnak sem számított, tehát nem hihette, hogy az öregkorral járó érzéki csalódások áldozata. Lehunyta pilláit, újra kinyitotta, megrázta a fejét, ismét előremeredt, hiába: a látvány változatlan. Átnézett a szomszédságba, ahol egy idősebb pávián, régi ismerőse a viruló hajadonnak, úgy viselkedett, mint aki elveszített valamit a saját bundájában. Közben a pávián is lepillantott a tisztásra, azután összenézett régi ismerősével, a kilencvenéves bakfissal. A viruló papagájhajadon hunyorított, felborzolta a tollait és elhúlten közölte, hogy: „Ki-rá-ki... ki-rá-ki...” A pávián nem találta ilyen tragikusnak a helyzetet. Különös, különös, de hogy ki-rá-ki, ezt mégsem állítaná a papagáj helyében, az ember legyen óvatos a véleményével.

Vajon mi lehet az, amitől egy pávián meglepődik és egy papagáj több alkalommal is leszögezi, hogy: „ki-rá-ki?»

Azonnal be fogjuk látni, hogy alapos okuk volt e különös viselkedésre.

Az erdő közepén, hátával egy fának dőlve nyugodtan aludt egy úr, szmokingban, lakkcipőben, fején szalmakalappal, gomblyukáról csüggő monoklival. Estélyi ruhája olyan

kifogástalan, olyan frissen vasalt és ragyogóan tiszta volt, inge, keménygallérja olyan kifogástalanul sima és hófehér, mintha most lépett volna ki egy kaszinó kapuján.

Megjegyzem, így is volt. Ez az úr, mielőtt elaludt, a nizzai kaszinó sziporkázó üvegpalatájából jött ki a Promenade des Anglaisre.

A hely viszont, ahol most ébredezett, a Kongó őserdejének mélye volt.

Lassan mozgolódni kezdett. Ásított, szétlökte a két karját, azután körülnézett. Nini! Erdő! Hogy az ördögbe kerültem ide? Ennyire kimászkaáltam volna a városból? És milyen meleg van! Azért nem érdemes júniusban Nizzába jönni. Az ember tavasszal menjen el a Rivieráról.

Lassan talpra állt. Feltette a monokliját, elővette cigarettatárcáját és rágyújtott. Undok szokás ez, hogy részegen elcsavarog és így ébred fel a városon kívül.

Egy arra járó pelikán nézett ki a bokrok közül és csuklani kezdett ijedtében.

*

Úgy érzem, leghelyesebb, ha röviden összefoglalom a kis-sé kusza előzményeket. Theodor Emerson, vagy ahogy a magazinok nyelvén nevezték mindenütt: a „Petróleum Teddy” huszonnyolc éves volt. Anglia legkonzervatívabb felső társadalmi rétege is befogadta, pedig az apja, John Emerson,

meglehetősen homályos előélet után került a multimilliomosok közé. Ifjabb éveiben állítólag rabszolgakereskedők mellett működött Arábiában és tudnak arról is, hogy Kimberleyben, a gyémántmezőkön dolgozott. Első állomását a karrier felé egy petróleumkutató vállalatnál történt alkalmazása jelentette. Néhány év múlva több szerencsés kutatás után komoly hatalomra tett szert a nyersolajpiacon és övé volt az „Emerson Oil Company”.

Hatalma még jobban megnövekedett, mikor feleségül vette Lord Narwich leányát. Lord Narwich Anglia legvagyonosabb, legbefolyásosabb főnemeseinek egyike volt. Amikor Theodor világra jött, az édesanyja meghalt. John Emerson nagyon szerette a fiát. Mindent megtett, hogy Teddy angol nemesek gyermekeihez illő nevelésben részesüljön. Mikor húszéves lett a fiú, az öreg Emerson ismét folytatta régi üzleti útjait. Hol New Yorkba, hol Sydneybe utazott hosszabb tartózkodásra. Helyettese, Patrick, aki egyszerű tisztviselőből az ő keze alatt lett vezérigazgató, pontosan tudta már a legkomplikáltabb esetben is, hogy mi a tennivaló. Teddy nem foglalkozott az üzlettel. Golfozott, bridzselt, lovagolt, úgy élt, mint valami trónörökös. Korlátlan vagyon ura volt, és az a vagyon most már, akárhogy költekezett a fiú, csak gyarapodott. Az apjával olykor két-három évig sem találkozott. Nagyon szerették egymást, de Teddy Londonhoz tartozott, az öreg pedig felesége halála óta csak kényszerűségből jött haza olykor Angliába, kissé utána nézni a vállalatnak, néhány estét tölteni a fiával,

azután ismét útra kelt. Ötvenöt éve ellenére John Emerson izmos, ruganyos járású, élénk eszű ember volt, aki golfpályán, lovaglásban, de ha olykor tréfából bokszkesztyűt húzott, még a ringben is lepipálta a fiatalokat.

Teddy sokat örökölt apja erejéből, ügyességéből, sportszeretetéből, de anyai ágon mégiscsak oda tartozott a kaszinókhoz, a golfpályához, a klubhoz és általában a társasághoz.

Jó barátja, Gordon kapitány, aki döntő szerepet játszik a történetben, mint sportrepülő kezdte pályafutását, később világrekorder lett, azután az Emerson Company szolgálatába állt. Sokszor végzett felderítő repüléseket, figyelemmel kísérte az őserdőkben, távoli szigeteken barangoló petróleumkutatókat és fenntartotta összeköttetésüket a külvilággal. Gordon kapitány képezte Teddyt pilótává, de a fiú nem rajongott a repülésért.

Theodor Emerson és Evans Gordon örökké ugratták egymást. Azért igazán nagyon megörültek egymásnak, amikor Gordon új sportrepülőgépevel váratlanul megérkezett Nizzába.

A háromnapos nizzai szórakozás alatt mérgesedett el végképp régi vitájuk. Ez a vita abban állt, hogy Gordon szerint Theodort, ha nem lenne a milliomos Petróleum Teddy, semmire sem lehetne használni ezen a világon: sírva fakadna tehetetlenségében, ha elvennék a millióit, és két keze munkájával egy sajtos szendvicset sem lenne képes megkeresni. Teddy ez ellen mindig hevesen tiltakozott.

Különösen kiélezte most az ügyet, hogy a két nap óta minden este megújuló vita egy hölgy jelenlétében folyt, és a hölgy mindkettőjüknek tetszett. Gordon a nevezetes estén alig ivott. Péntek este volt és másnap hosszú víkendkirándulásra akart repülni. Teddy annál többet ivott. Ő nem járt víkendezni. Viszont ismételten kijelentette a kapitánynak, hogy egy sportszerűen nevelt leleményes és jó kedélyű angol gentleman, családi összeköttetések és milliók nélkül is megél a jég hátán, vagy akár a sivatagban, ő például szó nélkül vállalkozna arra, hogy így, ahogy van, egy szál szmokingban a Kongó őserdejének kellős közepén elsőrangú egzisztenciát biztosítson magának. Ezt a példát különösen szerette alkalmazni. Gordon viszont éppen ettől a képtelen példától szokott elzöldülni mérgében. Nyomban felvilágosította a társaságukban lévő hölgyet, hogy Theodor Emerson kedves, de élehetetlen ifjú, aki az őserdőből csak atyja petróleumkútjai révén tud megélni. Emerson elfogult, fölényeskedő fráternek nevezte Gordont, aki viszont kijelentette róla, hogy nagyszájú, beképzelt és hencegő hülye. Ebben maradtak.

Gordon azonban készen volt a tervével. Mikor kitámogatta holtrészeg barátját, már megkapta orvosismerésétől a szükséges injekciós tűket és fiolákat. A Promenade des Anglaisen karon fogta Teddyt, a legközelebbi sarkon taxiba gyömöszölte és ki a repülőtérre! A szerelője már várta. Kitolták a gépet és az alétlan hortyogó Teddyt az ülésre szíjazták egy szál

szmokingban, szalmakalapjával egyetemben, azután beült melléje a kapitány, és neki a villámsebes géppel az éjszakának...

Perceken belül a Földközi-tenger felett jártak, az afrikai partok felé. Itt Gordon egy gondosan előkészített fémdobozból előre összeállított injekciós fecskendőt vett elő és megszúrta vele alvó barátját. Teddy morgott valamit, csámcsogott és még mélyebben elaludt.

Most majd elválik, hogy mit csinál a hencegő fráter, ha valóban ott áll az őserdő közepén. Ő majd messziről figyelni és röhög. És nem jön elő, csak egy jó óra múlva. Majd lesz most Teddynek kellemes víkendje: megemlegeti, amíg él.

Reggel lett. Délben Makkánál benzint vett fel és leszállás nélkül Brazovilleig repült. Innen délután tovább indult a Kongó felé...

Gordon sokszor járt a gépével Afrikában és tudta jól, hogy a Kongó rengetegekben sok tisztás van, amely leszállásra alkalmas. Az őserdő bolond földje, amelyből csodálatos tömegben özönlik az élet, sokszor több kilométeres területen olyan halott, hogy fűszál sem terem rajta. Egyikét az ilyen magasból ismert természetes starthelyeknek választotta ki Gordon, minden eshetőségre számítva olyat, amely mellett bennszülött falu is volt.

Minden pontosan úgy sikerült, ahogy kitervelte. A hatalmas, agyagos területen könnyedén leszállt. Betolta gépét a lapály mögött egy lombsátor alá, szépen karjaiba emelte az alélt,

alvó Teddyt és vitte. Egy aránylag tiszta helyen letette a földre, úgy, hogy fejével egy fatörzs oldalának dőlve aludt tovább. Azután ismét kivette zsebéből a fémdobozt, ellátta barátját egy koffeininjekcióval és vagy kétszáz méterrel eltávolodott tőle, egy cserje mögé. Onnan leste nagy kárörömmel a barátját. Közben világosodott, madárhanggal telt meg az erdő.

A kapitány leste Emersont és egy leopárd leste a kapitányt.

Teddy még meg sem mozdult, mikor Gordonra rázuhant a leselkedő fenevad és még akkor is nyugodalmasan aludt Teddy, az injekció ellenére, amikor a vadállat megelégedett mormogással marcangolta a kihűlt pilótát.

A szerencsétlen Gordon, kitűnő tervébe nem vette fel azt az igen kézenfekvő eshetőséget, hogy a vadonban ragadozókkal is találkozhatnak.

*

Megfordult maga körül. Gondolkozott, hogy merre menjen. Hogy a csodába tévedhetett le az útról? Még jó, hogy nem rabolták ki. Éppen előző nap látta, mikor Monte Carlo felé mentek autón, hogy arab kubikusok laknak sátorban az út menti erdőségek fái között. Annyira csak nem mászott be a sűrűbe, hogy ne is lássa az utat? De nem látta. Még csak az hiányzik, hogy eltévedjen egy dél-francia erdőségben és felöltő nélkül itt találja az este. És milyen kutya meleg van... Az életben többé nem jön a Rivierára nyáron.

Óvatosan lépegetett a sok giz-gaz között. Hogy is került ide?... Gordonnal volt. Hogy Gordon magára hagyta ilyen állapotban, ezt csodálta. Mert bizonyára magára hagyta, és ő, szokása szerint részegen, vándorolni kezdett. Legfeljebb egy órát szokott részegen alva járni. Tehát nem lehet messze Nizzától.

De nem találta meg az utat. Már másfél órája bolyongott fullasztó melegben és mindenütt csak fa, sűrű, óriási törzsek, amelyek korai homályba burkolják a vidéket. Végre egy újabb óra múlva messziről zajt hallott.

Ment a hang irányába. És csakugyan! Rövid idő múlva egy kis folyómenti tisztáshoz ért, ahol gömbölyű kunyhók körül barna bőrű emberek tanyáztak, félmeztelenül, derekukon háncsköténnyel. Mégis jól sejtette. Az arab kubikusok!

Amint kibukkant a fák közül, olyan hatással volt a bennszülöttekre, mint valami bibliai jelenés. A közelben lévők tátott szájjal állva maradtak, a távolabbiak közelebb jöttek és csak azután tátották el a szájukat. Egy nagyhasú bennszülöthöz fordult, aki a főkubikusnak látszott:

– Mondja öregem – kérdezte franciául –, hogyan jutok ki az országútra a legrövidebb úton?

A kövér csodálkozott, aztán mondott valamit egy gyereknek, aki elszaladt, és egy ősz varázslóval tért vissza.

– Nem hallotta, mit kérdeztem? Hol az országút?

Erre végre felelt a kövér. Azt mondta, hogy:

– M'bisung glugala. D'hri hri! L'rubi. L'zda rslung!

És háromszor kiköpött kelet felé. Hogy a csodába nem tud egy arab kubikus franciául? Felemelte a hangját, mert valaki csak akad közöttük, aki törí a franciát, a teljes gyülekezethez fordult és így szólt:

– Apuskáim! Melyetek vezetne el engem az útig?

Erre táncolni kezdtek.

Ez a válasz természetesen még kevésbé elégítette ki. Tréfálnak vele? Vagy valami vad törzset importáltak útburkoló munkához? Sohasem hitte volna, hogy Európában ilyesmi lehetséges. A tánc végén az arab munkásság körülfogta és letérdeltek.

Theodor Emerson jókedvű fiú volt, de ez a marhaság kezdte kihozni a sodrából. És milyen kutya meleg van!

Nagyon óvatosan közeledett most hozzá a kövér kubikos, a múmia arcú ősz varázslóval. Egy ideig könyökkel lökdösték egymást, azután a kövér bátortalanul megjegyezte:

– M batang. Gan-gan...

– Ezeket most hagyjuk – felelte kedvetlenül Emerson. – Arra feleljen apuskám... – kézmozdulatokkal és hangutánzattal jelezte az autót –, hogy merre van az országút... Tütü... Stop!

A két bennszülött hátrált. Azután ők is utánozták a tülkölést és megint táncoltak egy ideig. Emerson letörölte homlokáról a verejtéket. Nagyon éhes volt. Üsse kő! Most először enni fog. Csak lesz itt valami gyümölcs vagy kenyér. Kezével a szája felé mutatott és a gyomrát simogatta. Ezt megértették. Kocsonyaszerű ennivalót hoztak, amiben néhány fekete húsdarab volt.